

свега слободе трговине. Под Александром Карађорђевићем и уставобранитељима је дошло до значајног полета у Србији у смислу њеног уставног развитка. То је било уствари време уставобранитељске владе када се строго поштовао Устав од 1838. То је било време владавине Савета који је био одлучујући законодавни чинилац и под чијим вођством су донети бројни закони у Србији. Уставобранитељски режим је био најјачи за време Александра Карађорђевића па је и дао снажан печат његовој владавини. С падом Александра Карађорђевића су ослабиле и уставне тежње за консолидовањем уставног стања Србије. То је био истовремено и поновни пад династије Карађорђевић и повратак династије Обреновић, повратак Милоша на власт 1858. и период његове друге, истина кратке владавине од две године, до 1860. По повратку у Србију, Милош свечано обећава да ће владати по уставу али по његовом обичају, од тог његовог обећања није било ништа. Он је отворено одбацио Устав од 1838. који га је натерао на абдикацију и наставио да влада по свом ћефу, апсолутистички, како је и једино знао, све до смрти 1860.

4. Владавина Михаила Обреновића и реорганизација највише власти у Србији

Милоша (након смрти) наслеђује 1860. његов син Михаило који енергично заузима другачији правац државничког деловања у односу на свог оца. Он одмах у први план истиче потребу реформе најважнијих државних установа па тако његов долазак на кнежевски престо карактеришу напори и жеље за реформом у организацији врховне државне власти у земљи.

Михаило је у тој реформи настојао да политичке установе Србије подеси према политичком и интелектуалном нивоу народа, а не појединца. Зато није био за либералистички, европски модел парламентаризма, већ за један такав уставноправни модел власти с доминантном кнежевском позицијом, што је одговарало и схватању конзервативне политичке већине у тадашњој Србији. Са оваквих позиција Михаило је приступио државној (уставној) реформи Србије. Турска није имала ништа против Михаилове уставне реформе која је подразумевала и промену важећег Устава од 1838. али је желела да она има форму њеног хатишерифа, да буде акт њене милости што Михаило није желео да прихвати. У том спору између Турске и Михаила посредовала је европска дипломатија и пронашла соломинско решење. По њему, Михаилу је дозвољено да приступи државној реформи, реорганизацији највише државне власти, али не у форми и путем уставних,